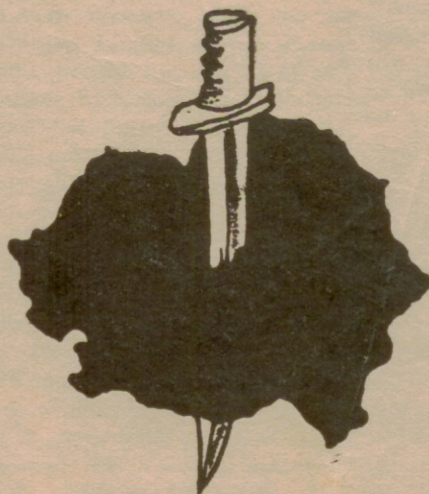
însemnări

(APUNTES)

Public. Lunara | PE DRUMUL ROMANISMULUI | Director: Radu Ghenea

N°. 13 DECEMBRIE 1952
BUENOS AIRES

insemnări

No. 13 - Decembrie 1952

CUVINTE PENTRU AI NOSTRI

Să ne ierte cititorii noștri, adversari și indiferenți, dacă, în acest prim număr din al doilea an de apariție, consacrăm editorialul amicilor, coreligionarilor noștri, celor ce, prin eforturile lor unite, ne-au permis apariția.

Le datorăm măcar atât.

Dar, nu-i vom adula, ci cu francheţea pe care numai sentimentul de profundă camaraderie, durerile și bucuriile trăite în comun dealungul multor ani de fidelitate în acelaș crez, o pot permite, le mulțumim, le cerem mai departe sprijinul, fără care "INSEMNARI" nu ar putea continua, însă le atragem atenția, frățește, asupra defectelor lor și ale noastre, cu scopul de a le corecta.

Este foarte omenească tendința de a se diminua în proprii ochi erorile, păcatele chiar, trecând peste ele cu o indulgență refuzată adversarilor, după cum este omenească exagerarea în aprecierea meritelor, sacrificiilor și succeselor proprii. Nu relevăm acest aspect al psicologiei omenești decât pentru a ne pune în gardă "prietenii" pe care îi vrem cât mai aleși, cât mai exemplari. Fiindcă România pe care o purtăm în pribegie, în mințile și în sufletele noastre, România trecută prin Purgatoriu, România pentru a cărei supraviețuire se jertfesc adevărații rezistenți în munți și în gherle, va fi foarte exigentă.

Fiindcă tristele reziduuri ale nu mai puținei triste clici de foști profitori, cari alcătuiau docilele echipe de dregători sub blajina domnie a unui rege dement, sunt iremediabil perimate. Și cei care, mai tineri, printr'un spirit de tradiție rău înțeles ar vrea să le succeadă, perpetuându-le practicele-nu spunem pricipiile, acestea fiind de mult topite într'o retorică fără conținut — sunt tot atât de "în afara timpului".

Locurile de frunte vor aparține, de drept, celor ce le dețin și astăzi în opoziție, acolo, cu cinste care implică nu numai pericolul vieților lor, dar și al sacrificării, al schingiuirii și deportării, al batjocoririi și suprimării celor mai dragi dintre apropiații lor.

Locurile de frunte și onorurile nu vor reveni "rezistenților" dela Waldorf-Astoria, George V, sau Alvear Palace.

Intreaga diasporă româneasca, însă, care a avut timp — prea mult să reflecteze asupra trecutului, să studieze pe toate continenele problemele timpului și să analizeze cele mai variate programe și reforme aplicabile viitorului, va putea fi chemată să colaboreze la reconstrucția țării ruinate.

Pentru constanța pe o linie, care, din ce în ce, se dovedește a fi singura autentică a destinului românesc, pentru un trecut nepătat de "ghisefturi", pentru creștinescul atribut de a ști să-și recunoască greșelile și penru tineretea lor, cel puțin în comparație cu a recent menționatelor "reeziduuri", lumea prietenilor noștri, lumea noastră va constitui probabil principala rezervă, din care se vor recruta nu cabinetele ministeriale, dar pionerii, suflete, ziditorii dinamici ai unei țări, pe care continuăm să o vrem "ca soarele sfânt de pe cer".

După un an de apariție ne adresăm acestei lumi de prieteni pe care o iubim dar pe care o vrem în continuu progres.

Acestei lumi îi adresăm mulțumiri, dar îi punem și o întrebare nedelicată: este ea sigură că nu păcătuiește uneori de un fel de narcisism, că, văzând cum desfășurarea evenimentelor politice confirmă adevărul credințelor ei, nu se lasă ademenită de comoditatea pasivității?

Cerem acestor prieteni să se scuture de un astfel de "omenesc" când e contra producător, să lase dușmanilor noștri complăcerea în "static" și în cursul celui de al doilea an de viață a revistei să ne aducă pe lânga afecțiunea pe care o prețuim și pe lângă banul rupt dela gură și reconfortul și imboldul unei unanimități de eforturi recompensate cu realizări, pe care libertatea din țările ce ne adăpostesc nu le limitează.

Le cerem să se ferească de anchilozarea intelectuală, le cerem să lase lenea și comoditățile în tabăra celorlalți.

"Insemnări".

IN TIMP SI IN SPATIU

Triumful generalului Eisenhower la preşidenţia Statelor Unite rămâne până acum, pentru cei ce aparţinem categoriei celor o sută de milioane de muritori, "lăsaţi sub influenţa Moscovei", evenimentul cel mai de seamă al unui an cenuşiu. Desemnarea dlui J. Foster Dulles în fruntea State Departmentului şi creşterea posibilităţilor de influenţă a "Pentagonului" justifică până acum concentrarea simpatiilor noastre asupra republicanilor şi speranţa că nu vom avea de suferit o mare desamăgire.

Paralel cu acestea, Sovietele urmăresc întărirea poziţiilor proprii în interior şi în afară. In Ungaria, tovarăşul Rakosi, secretarul general al partidului ia preşidenţia consiliului; în Cehoslovacia Slansky, Clementis şi alte mari figuri, cari au trimis la moarte mii de nevinovaţi, mor spânzuraţi, bineînţeles nu pentru crimele amintite, ci în cadrul "epurărei" după ce — cu sistemele de ei aplicate odinioară, altora — se recunosc vinovaţi de "spionaj, trădare şi deviaţionism". Ofensiva deslănţuită în Indochina obligând trupele franceze să cedeze teren şi încercările "profesionalilor politici" de a darâma pe surprinzătorul de înţelept premier Pinay, sunt tot atât de utile Sovietelor ca şi rezervele faţă de acceptarea Spaniei şi a Germaniei în rândul naţiunilor nelovite de o specială "capitis diminutis".

Nu mai puţin agreabile Sovietelor, sunt problemele Angliei, în al 78-lea an al lui Mister Churchill, în Kenya unde curge sânge britanic sau sabotarea oricărui proect de înţelegere asupra repatrierei prizonierilor din Corea.

Şi asupra acestui punct nu putem să nu salutăm cu plăcută surpridere, tenacitatea americană în apărarea principiului de a nu se impune prizonierilor, repatrierea împotriva voinţei lor — adică de a nu-i forţa să se înapoeze sub regim "progresist".

Discordia asupra acestui punct cu U.R.S.S. şi China Roşie constituie actualmente principalul obstacol care se opune mult doritei inpăciuiri în Corea şi totuşi Statele Unite menţin ferm onorabilul punct de vedere care se ignora în momentul în care popoare întregi au fos cedate "zonei de influenţă sovietică", punânduli-se apoi — tot fără a fi întrebate — compromiţătorul titlu de "satelite".

Mieux vaut tard que jamais, spune proverbul dar va mai trece timp până să ne putem bucura de aceiaşi tenacitate aplicată în serviciul eliberărei noastre. Până atunci, tragicomedia continuă, în Republica Populară Română au avut loc alegeri progresiste cu rezultate... la care, pentru a fi obiectivi, se începuse educarea ţării de pe timpul consituţiei lui Carol cel Blând şi al plebiscitului antonescian.

Colegiul Cardinalilor a fost complectat prin numirea a douăzeci şi patru de noui cardinali printre cari ne bucură în special promovarea Monseniorului Alois Stepinac, una din cele mai splendide figuri în vremurile de micime omenească în care trăim. Evident, numirea aceasta displace democratului mareşal Tito, dar cum cu prilejul vizitei "mareşalului" la Londra, nu se prevăzuse şi o vizită a sa la Vatican, fericitul mers al lucrurilor nu va fi tulburat.

Notăm în acest răstimp, încetarea din viaţă a fostei regine Elena, a Italiei şi a preşedintelui Israelului Dr. Chaim Weizmann.

Şi pentru a încheia ultimele "însemnări" ale acestei rubrici, pe anul 1952, relevăm progresul infiltraţiei comuniste în multe ţări din America Latină. O politică adesea foarte greşită a Statelor Unite faţă de aceste ţări — şi nutrim speranţa că dl. Foster Dulles ştie acest lucru şi îl va corecta — a provocat o mentalitate şi mai greşită chiar printe intelectualii şi burghezii acestor ţări, mentalitatea de a cocheta cu marxismul dacă nu direct cu Moscova.

Consecinţele n'au fost calculate just de State Departament şi astăzi se pot vedea. La fel, ele nu sunt calculate, azi, de cei ce se joacă cu focul şi încă ar putea fi evitate dacă...

R. GHENEA.

DESPRE LEGIONARI

HAIDUCI, ARHANGHELI, CETATENI

Modestele noastre sondagii în sertarul cu democrație, în căutarea dacă nu de analogii, cel puțin de lipsă de antinomie între fondul legionar și forma democrată, n'au avut darul de a găsi lectori complezenți nici la stânga, nici la dreapta. In tot cursul superficialelor noastre cercetări care, iată, implinesc cu acest număr un an de existență, am dus discuția cu preopinenți de stânga. Pentru comoditatea expunerii, am preferat să ne răfuim cu câte un adversar, nu întotdeauna imaginar, dar întotdeauna așezat la cellalt capăt al hemiciclului unde noi suntem instalați, politic dacă nu social, definitiv în scaunele dreptei.

Ni se părea conform naturii lucrurilor a întâlni adversari și detractori în lumea partidelor, opozanții noștri firești. Iată însă că dela o vreme ni se face cinstea a fi luați la țintă de camarazi din chiar lumea noastră. Suspecți și odioși stângii, care persistă in aceiași încăpățânată neînțelegere a fenomenului legionar, ni se întâmplă să aflăm o lipsă de înțelegere tot așa de cordială și la unii din coreligionarii noștri naționaliști.

Cu infinit mai mult talent decât dreaptă judecată, confrații dela o gazetă ce apare în Europa ne fac cinstea, de vreo câteva numere, să ne disece, să ne ia sub lupa cercetării doctrinare și să ne găsească în neregulă cu ortodoxia. O ortodoxie tare vesel improvizată de altfel de înșiși aceia ce se afirmă geloșii ei custozi. Camarazii adică definesc ei înșiși, după caz și cu elasticitate, criteriile de judecată legionară și tot ei, după caz și pe sprânceană, ne prind in flagrant de erezie. Fi-vor dispuși să craedă că nu suntem peste măsură de emoționați de excomunicarea pronunțată împotrivă-ne?

Dar ca să nu menținem discuția în vag, să vedem ce capete de acuzare ni se impută. (In paranteză fie-ne îngăduit să precizăm că pluralul ce-l întrebuințăm este de majestate și nu colectiv. Că deci se referă exclusiv la noi. Lucian Furdui, și nu la grupul de prieteni care, împreună, scoatem aceste INSEMNARI. Ceiace ne întruneste, sub o unică direcție, nu este un normativ nici directive imperative venite 'de sus', ci credința nestrămutată în destinele Legiunii și încrederea verificată în prietenia noastră reciprocă. Legați deci printr'o unică credință și printr'un comun sentiment, suntem — în opinii — liberi, fiecare răspunzând de ale sale).

Ce ni se reproșează deci? Că introducem in patrimoniul gândirii legionare ideia subversivă de evoluție. Numai subversivă? Nu. ci și ireverențioasă, cum ne-o imputa preopinentul nostru. Aşi fi ireverențios pentrucă am îndrăsnit să afirm, că nu recunosc partidelor "pretențiunea de a ne refuza orice drept la evoluție, voind a ne fixa — înțepeniți și cristalizați — la doctrina pe care, cu douăzeci și cinci de ani in urmă, o mână de tineri studenți au prefigurat-o schematic, în graba și în focul acțiunii".

In "tonul de sus" al formulării mele și în implicația că doctrina și practica legionară nu trebuiesc judecate exclusiv de pe actul de întemeiere al Legiunii, s'ar concretiza delictul nostru de ireverență. Iar in revendicarea dreptului la evoluție, crima, mai gravă, de eterodoxie.

★

Este evident că legionarismul a fost prezent în sufletul și in mintea lui Corneliu Zelea Codreanu în orice clipă a exemplarei lu existențe, așa cum arborescența unui stejar ajuns la desăvîrșita desvoltare a maturității, fusese "prezentă" în fiecare etapă a evoluției lui, la mlădiță la răsad, ba chiar în sămînța neîncolțită. A pretinde că în faza maturității, cu rădăcinile adânc înfipte în pământ, cu trunchiul zdravăn, cu cupola amplu rotunjită, stejarul este mai realizat, este tot așa de lipsit de ireverență că Legiunea, deși oficial înființată la 24 Iunie 1927 și deci, virtual implicată cu toate desvoltările ei ulterioare la însăși această dată, ba poate chiar în acea primăvară a anului 1919, când un adolescent adunase în pădurea Dobrina "un grup de vreo douăzeci de elevi de liceu", că Legiunea, zicem, se afla la alt nivel de realizare in 1927, la altul in zilele Majadoajondei și la altul astăzi, când anumiți camarazi speră

dacă nu s'o atomizeze (pentrucă, desigur, nu aceasta poate fi dorința lor), s'o fixeze cel puțin pe poziția nu numai circumscrisă, dar utopică a unei trotzkiene "revoluții permanente".

A nu da curs invitației acestor camarazi către Citera permanentei agitațiuni nu constituie nici o erezie, după cum nu este eres a crede că Mișcarea Legionară a evoluat, în timpul și cu expresa voință a Căpitnului, așa cum va continua să evolueze pe linia pe care el i-a trasat-o, oricât de mult ar risca acest proces firesc să nemulțumească pe anumiți franc-tirori, mai mult neastîmpărați decât responsabili.

★

Distingem, în scurta și dramatica istorie a Mișcării noastre, un hotărît proces de evoluție. O evoluție clară, precisă, o creștere viguroasă, așa cum numai organismele robuste, perfect constituite, o încearcă. După cum distingem momente de sistare sau chiar de regres, corespunzând reacțiilor acestui organism de o robustețe neverosimilă impotriva virulenței deasemenea neverosimile a atacurilor, prigoanelor și amputărilor ce le-a avut de înfruntat.

Schematizând — și orice schematizare suferă de păcatele inerente aproximației — desluşim în istoria Mișcării Legionare trei faze succesive, corespunzând la trei planuri distincte pe care activitatea noastră a fost chiemată să se desfășoare. Le-am numi, cu voia camarazilor; **faza haiducească, faza arhanghelică, faza civică.**

Haiducia corespunde revoluției noastre sociale, arhanghelismul revoluției spirituale, faza civică revoluției noastre politice.

In istoria noastră aceste faze nu se substituie ca o formă nouă prin depășire și integrare: faza arhanghelică nu se substituie haiduciei, ci o asimilează, depășind-o și integrând-o intr'un plan de viează superior. Deasemeni faza cetățenească, în care ne aflăm astăzi, nu se substituie ca o formă nouă precedentelor două etape de existență, ci le integrează, depășindu-le. ("Depăsirea" consistând, in acest caz, în însuși procesul de integrațiune).

Situată la preistoria Legiunii faza haiducească a reprezentat explozia sentimentului nostru de revoltă pe plan social. Social? Termenul acesta poate părea profanator sau cel puțin incongruent în gura unui legionar, naționalist prin antonomazie. Cum, prima reacție legionară în planul istoric a fost socială, și nu națională?

A fost și una și alta, pentrucă în acea epocă, dela 1919 la 1927, socialul se confunda cu naționalul. Elevii de liceu întruniti în pădurea Dobrina, studenții dela Iași, Cernăuți. Cluj și București bătuți de foame, de frig și de sărăcie, Bucovinenii izgoniți din pădurile lor seculare, date in arendă pe un preț ridicol (10 lei hectarul când ei înșiși îl plăteau 350) de către Fondul Bisericesc (sic) dlui Anhauh (care nu era nici bucovinean, nici macedonean). Moții lui Siancu, despuiați de bandele lui Fischer (nici ăsta moț, și nici macedonean), toți acești Români, străini la ei acasă, săraci în țară bogată, se ridicau insuflețiți de o nestăvilită sete de dreptate împotriva celui ce-o încălca, impotriva exploatantului.

In România de atunci însă, ca și in aceia de sub Fanarioți, ca și în țara de azi, supusă Rusului, exploatantul era străinul. A te ridica impotriva străinului, a cere incetarea exploatării și curmarea procesului de decimare a țărănimii, a muncitorimii, a micii burghezii, în același timp a te ridica impotriva străinului exploatant (și a suprastructurii statale, coruptă și venală, care-i deschiesese porțile și-i înlesnea criminala activitate de exploatare.)

Socială, revoluția noastră era in același timp, fatal, națională, după cum trebuia să fie, (străinul ce ne exploata fiind încarnat de către sutele de mii de Evrei recent sosiți din Polonia și din Rusia), antisemită.

"Eu, cu mintea unui tânăr de 19-20 de ani am înțeles numai atât din toate cele ce vedeam: că ne pierdem țara, că n'o să mai avem țară; că, prin concursul inconștient al bieților muncitori români SARACITI SI EXPLOTATI (subblinierea noastră), va veni peste noi stăpânitoare si pustiitoare hoarda jidănească". (C. Z. Correanu: "Pentru Legionari", Colecția "Omul nou", 1951, p. 69).

Ceiace distinge însă revolta socială românească de revoltele analoge și contemporane din alte țări, sunt două trăsături specifice, decurgând una ditr'alta: naționalismul și spiritul de cavalerism. Socială, revolta noastră nu se ridica pentru a da "pâine și dreptate" unui proletariat anonim, supt și redus la mizerie de exploatanți anonimi, ci pentru a da 'cinste și dreptate" românimii în totalitatea ei, nu numai suptă în avuția, dar și pălmuită în onoarea ei, de banda de exploatanți STRAINI ce se cuibăriseră, recent, la noi. Iar accentul — insticțiv, dar genial intuit de tânărul Codreanu — cădea nu atâta pe "pâine", cât pe "cinste" Această intervertire a rangului de preseanță in scara obiectivelor revoluționare a caracterizat, înainte de revoluția legionară, toate revoluțiile social-naționale românești. Scrie Căpitanul:

"Un mare moment de iluminație colectivă... în care o tinerime întreagă își voia viața de onoare pentru neamul nostru.

"Această linie trece luminoasă dealungul utregii noastre istorii naționale și continuă virtual dealungul întregului nostru viitor românesc, indicând calea de viață și onoare pe care va trebui să mergem și noi și strănepoti noștri, dacă voim VIATA SI ONOARE pentru neamul nostru". (Op. c. p. 80).

Sau:

"Neamul nostru n'a trăit prin milioanele de robi care și-au pus gâtul în jugul străinilor, ci prin Horia, prin Avram Iancu, prin Tudor, prin Iancu Jianu, PRIN TOTI HAIDUCII (subl. n.), care în fața jugului străin nu s'au supus, ci și-au pus flinta în spate și s'au ridicat pe potecile munților, ducând cu ei onoarea și scânteia libertății. Prin ei a vorbit atunci neamul nostru, iar nu prin "majoritățile" lașe și "cuminți". Ei inving sau mor; indiferent. Pentrucă atunci când mor, neamul trăiește întreg din moartea lor și se onorează din onoarea lor. Ei strălucesc în istorie ca niște chipuri de aur care, fiind pe înălțimi, sunt bătute în amurg de lumina soarelui, în timp ce peste întinderile cele de jos, fie ele cât de mari și de numeroase, se așterne întunericul uitării și al morții. Aparține istoriei naționale nu acela care va trăi sau va învinge cu sacrificarea liniei vieții neamului — ci acela care, indiferent dacă va învinge sau nu, se va menține pe această linie".

In această fază preistorică a Legiunii, anterioară legământului la Icoană, anterioară cu mult transformărilor spirituale pe care avea să le incerce Căpitanul și la înălțimea cărora avea să atragă, după dânsul, imensa majoritate a legionarilor, se situează "excesele", "năsdrăvăniile" si "încălcările de lege" pe care, la acea epocă, le-am practicat. Și nu le renegăm.

Au fost necesare.

Au fost indispensabile.

Le-am depășit, dar le revendicăm și suntem mândri de ele.

Că la Universitatea Cernăuți am "făcut alegerile" cu numai cinciprezece camarazi deciși (mânuind cu tot atâta dexteritate scaunele pe deasupra capetelor ca și argutiile de retorică?). Cum eram să procedăm altfel impotriva a 1.200 de studenți comunizanti și neromâni, care (depe atunci) aclamau pe Lenin și scuipau onoarea Țării, pe care azi o încalcă și-o asasinează fără nici un respect pentru "jocul democrat"? Că la Iași, pe strada Lăpușneanu, pe unde odinioară trecea alaiul domnitorului român, am răspuns cu focuri la focurile de armă ce le-au tras Evreii impotrivă-ne?

Scrie Căpitanul, făcând aluzie la actele de violență comise de premergătorii noștri de atunci (1921-1922), care, față de invazia teatrelor românești din orașele Moldovei de trupe străine, jucând în idiș și monopolizând scenele noastre naționale, și față de inerția autorităților, au procedat ei înșiși, prin obstrucție, la eliminarea avantgărzilor sovrom-teatrului de azi:

"Poate necivilizat, vor zice unii. Poate, zic și eu. Dar întrucât este civilizat ca o nație străină să mă deposedeze rând pe rând de toate bunurile țării mele? Intrucât este civilizat ca aceiași nație să-mi otrăvească cultura și să mi-o servească apoi pe scene, pentru a mă ucide?

"Intrucât au fost civilizate mijloacele întrebuințate în Rusia (și de atunci, in jumatate din Europa. N.N.) de jidănime? Intrucât e civilizat să căsăpești milioane de oameni fără judecată? Intrucât e civilizat să dai foc bisericilor sau să le transformi în cabarete?

"Eu, în sărăcia și după slabele mele puteri, mă apăr în contra atacului, cum pot. Cu presa, dacă am. Cu autoritățile, dacă mai sunt românești. Cu cuvântul, dacă mă ascultă cineva. Cu forța, dacă nu mai am cu ce și dacă toți tac. E laș și nedemn acela care din vânzare sau lașitate nu-și apără țara sa. Si nu reacționează în nici un fel "Oricum, era un protest în această luptă, erea singurul protest în mijlocul unei lașe și îngrozitaore tăceri".

Din aceastá fază "primitivă" a haiduciei a trecut în Mișcarea Legionară și s'a epurat, prin sublimări succesive, spiritul de demnitate, de protest împotriva samavolniciilor, de luptă împotriva adversarului oricât ar fi de puternic, de înspăimântator în disproporția de forțe. Din această fază haiducească au trecut în Legiune și s'au transmis și generațiilor de azi, crescute sau nu în credința legionară, spiritul de abnegație, de haiducească jertfă a vieții personale în spre binele obștese al nației.

Haiducii de azi, cei care sabotează lucrările la Canal, cei care aruncă trenurile sovietice în aer, cei care perpetuează cu rezistența în munți, ideia cinstei și libertății românești, cei, în fine, care înfruntă senini, "cu fruntea ca un iezer carpatin", plutoanele de execuție sau crematoriile lui Iosif (Stalin și Kisinevsky), haiducii de azi, cinstiți si dați în pildă de presa nostră rezistentă, indiferent de nuanță, sunt descendenții direcți, sunt uneori aceiași cu haiducii, huliți atunci de toată presa, indiferent de nuanță, ce-au pus la temelia mișcării naționaliste, mai târziu Miscarea Legionară, piepturile lor neînfricate și privirea lor vizionară. (Va urma).

LUCIAN FURDUI.

CONDEIE ROMANESTI IN EXIL

Răsfoind un număr, vechi de câteva luni, din excelenta revistă "Preuves", am constatat cu agreabilă surpriză, că 16 din 64 de pagini sunt scrise de români, sau se ocupă de România.

Soarta dureroasă a ţărei, mai ingrijorătoare pe măsură ce se adaogă ani de la "eliberare", ne obligă — am spus-o de multe ori — pe cei liberi, să nu pregetăm în a îi pleda cauza, ín a-i câştiga noui prieteni, în a menţine "actuale", în restul omenirei, drepturile ei.

De aceea, întâlnind într'o publicaţie de categoria lui "Preuves" atâta spaţiu consacrat prezenţei româneşti, am avut, înaintea citirei respectivelor pagini, o satisfacţie prematură.

Un foarte bun articol al d-lui M. Eliade serveşte cauza românească.

Scuturându-se de un subiectivism şovin, d-sa afirmă că nu crede în pseudo-morfoze, în hibridele cari pot fi sigurele rezultate ale rusificărei culturei la noi şi în celelalte ţări robite. Influenţele culturilor streine fertilizează geniul naţional, atâta timp cât penetrarea şi schimbu, rile de idei. se fac liber. Astăzi, însă, în România, ca şi în vecinele ţări ocupate, sovietele asasinează culturile naţionale. Toate valurile de năvăliri barbare au prădat şi distrus aşezările omeneşti, au făcut din oameni liberi sclavi, dar nu au putut omorâ sufletele. Manifestările spirituale ale celor stăpâniţi, n'au fost alterate. Folclorul, poezia, legendele — formele de manifestare spirituală pe care —în acele epoci— le putuseră apropia, s'au păstrat. Acum, "se castrează spiritualmente popoare întregi", "se extirpă tradiţia culturală româneasca în favoarea unei sovietizări forţate" iar "crima impotriva integrităţii spirituale a unei naţiuni este crimă împotriva culturei universale". Şi Mircea Eliade cenzurează nepăsarea maeştrilor spiritualităţii occidentale faţă de condamnarea la moarte a culturilor tinere de... mai departe.

Terminând citirea admirabilului articol din care nu am redat decât, sumar, ideile esenţiale, pentru a îi defini scopul, am întors pagina avid de a găsi în spaţiul acordat de revistă, românilor, alte satisfacţii intelectuale, noui motive de mândrie românească.

Ce diferenţă!

Filozoful disperării contimporane, sau mai bine zis disperatul filozofiei contimporane, E. M. Cioran, incearcă să explice "cum se devine fatalist".

Cine i-a citit premiatul volum "Précis de decomposition", nu mai poate aştepta dela condeiul d-lui Cioran altceva decât desesperare şi iar desesperare, negarea tuturor valorilor, prezentate în forme multiple şi variate fiindcă pesimistul nostru compatriot e un om de carte. Şi totuşi, în articolul de care ne ocupăm, gânditorul catadicseşte să coboare din domeniul negrului său abstract, oferind cititorilor francezi — pentru a le facilita înţelegerea metamorfozei sale în "fatalist" — confuz, aspecte şi fapte istorice din România, denaturându-le fără sfială. Regret. că spaţiul nu-mi permite să traduc în întregime perlele negre ale camaradului Cioran. (Camarad, se pare că a fost pe timpuri, desigur din curiozitate intelectuală, dar faptul nu are nici-o importanţă azi). Dl. Cioran recunoaşte că a fost o vreme in care roşea că se născuse român, în care ura pe ai lui şi ura "pe ţăranii încovoiaţi, într'o stupoare seculară...".

Azi..., devenind fatalist, nu-i mai urăşte şi nu mai roşeste nici chiar atunci când scrie că poporul român "se crede latin şi e posibil să fie", nici când. vorbeşte de tineretul românesc, prins între cele două războaie, în "quasi totalitatea lui, de o mitologie fascistă...", de "perioada sângeroasă, delirantă şi grotescă"... "fascism născut nu dintr'o ideie istorică sau politică, precum în alte ţări, ci pe ideia morţii". (?). "Contaminat, tineretul s'a angajat intr'un fel de epilepsie, într'o acţiune spasmodică, care a răscolit întreaga ţară. făcând-o în 1939, la isbucnirea războiului, coaptă pentru aventură".

"Aventura" erea liberarea Basarabiei. De altfel, în cazul României — şi gânditorul Cioran mulţumit că a ajuns la o concepţie pasivă a destinului, o spune azi: "Ar fi indecent să creadă în efort, în utilitatea actului".

Dar, în sfârşit, filosoful fatalist s'a împăcat cu soarta de a fi român, fiindcă: "Acest popor minor" deşi a acumulat toate eşecurile, alungat din Istorie, va putea avea mândria de a nu fi comis nelegiuirile cari i-ar fi permis să rămână în Istorie!

Nu cunosc infăţisarea d-lui Cioran. Nu ştiu dacă a avut nenorocul să se nască înfirm, impotent, sau numai bubos. Nu ştiu dacă s'a născut cu anumite complexe, sau a ajuns în actualul stadiu, care ne suggerează ca posibile cauze tarele menţionate, în urma unor "eşecuri perfecte", dar îl sfătuiesc să caute pentru ilustrarea decadentelor sale elu-

30 NOEMBRIE

LA 30 Noembrie 1938 se săvîrșea una din crimele cele mai funeste pentru neamul nostru.

Intors dintr'o călătorie politică în Apus regele Carol II, încredințat că nici o fărădelege nu-i va fi pusă în sarcină, cu condiția de a fi îndreptată împotriva naționaliștilor, dădea ordin președintelui consiliului de miniștri, Armand Călinescu, "să se termine cu Codreanu".

In zorii zilei de 30 Noembrie doi maiori și 14 plutonieri din armata regală română ridicau dela închisoarea din Râmnicul Sărat unde ședeau sub zăvoare, pe Căpitan și alți treisprezece camarazi de credință și de luptă. Legați de mâini și de picioare, încadrați de jandarmii înarmați până în dinți, legionarii sunt încărcați și imobilizați în două camioane militare, ce iau direcția Bucureștilor.

In pădurea dela Tâncăbești camioanele se opresc brusc. Un maior latră un ordin scurt. Sbilțurile pregătite se strâng în jurul gâtului celor paisprezece legionari fără apărare. O smunciturâ, o icnealâ surdă, câteva svârcoliri neputincioase.

Asasinatul era consumat.

Din înalt ordin regal.

In goană nebună asasinii din ordin își reiau cursa. In curtea închisorii Jilava, așa de bine cunoscută la sute de legionari, cadavrele sunt descărcate, ciuruite de gloanțe, aruncate în groapa proaspăt săpată, ce-i aștepta, arse cu vitriol și acoperite greu cu o lespede de beton.

A doua zi comunicatul laconic dat publicității anunță că șeful Mișcarii Legionare și cei 13 camarazi fuseseră împușcați la încercarea lor de a scăpa de sub escortă. Minciuna nu era numai grosolană, dar voit cinică. Regele călău și slugile sale își scăldau cu voluptate rânjetul în sângele încă proaspăt al celor vinovați de a fi protestat împotriva imposturii, a corupției, a descreerării canaliei încoronate.

Fapt este că presa națională și streină, gata să slobozească torente de proteste cu ocazia celui mai neînsemnat geam de dughiană spart de vreun student exaltat, rămâne mută. Mută magistratura, a cărei misiune este totuși aceia de a veghia la respectul legilor și la neîncălcarea dreptății. Mută Universitatea, educatoare a națiunii și pildă vie de integritate morală. Mută Armata, păstrătoarea virtuților vii ale neamului și custoda onoarei militare. Atât de adânc pătrunsese deja microbul corupției sau spectrul teroarei regale în ruajile esențiale ale națiunii. Pentrucă un organism care a pierdut reflexele de indignare în fața samavolniciei este un organism minat de boală.

In fața jertfei Căpitanului și a miilor de camarazi uciși mișeleste de demența criminală a regelui Carol, predecesorul și deschizătorul de drum al actualului călău al neamului, Stalin, ne închinăm cu smerenie.

Uciși de gloanțele regale, secerați pe front de gloanțele sovietice, camarazii noștri și toți cei ce li s'au alăturat în același elan de dragoste de neam și de demnitate protestatară, nu au murit în van. Exemplul lor angajază. Nu numai la imitare, prin jertfă. Ci la depășire, prin biruință.

Nicolae Popa.

DIN "INSEMNARI„ DE LA JILAVA

"Sunt torturat astăzi cum nu m'a torturat ncă nimeni până acum. Si totuși eu izbutesc să am încă dragoste față de călăii mei. Stiu că nu mă veți înțelege, îmi dau seama. Poate mai târziu".

"Nu încercați și nu vă agitați ca să mă scoateți de aici".

"Nu încercați să mă scoateți de aici, pentrucă oricât ar fi dragostea voastră de mare pentru mine și încrederea pedestalul pe care mă pun voastră în mine, niciodată nu veți putea să mă ridicați pe acești mișei astăzi. Și acest lucru îl veți pricepe tot mai târziu".

CORNELIU Z. CODREANU

---

cubrații, în viitor, elemente care nu ating onoarea și virtuțile românești. In felul acesta va putea câștiga, și alte premii filozofice, poate ceva prozaici dolari, neriscând mâine, în fața țărei eliberate, să roșească din nou, și să roșească tare de tot.

Fiindcă Tara de care gânditorul Cioran roșea și care a dat în acel timp, un tineret care a roșit cu sângele lui sănătos stepele rusești și care a mai dat o "sfântă tinerete legionară", va reînvia și va "străluci ca soarele sfânt depe cer", dar de sigur, prin credință, eroism și jertfă iar nu prin penelele emasculate ale unor "cerebrari dezesperați".

R. GHENEA.

METODE SOVIETICE...

...pentru sporirea producţiei, fireşte, au fost introduse în diverse industrii pentru a salva, dela faliment, planul cincinal. Datorită acestor miraculoase '"metode", unii dintre muncitorii români lucrează deja în contul anilor 1953, 1954 şi chiar 1955, ne spun cei dela Scânteia.

Ar fi o naivitate însă, să se creadă că, aşa zişii pionieri şi-ar fi încasat şi salariile corespunzătoare pentru anii pentru care au prestat munca, sau, cel puţin, alimentele. In această materie, a alimentaţiei, bietul muncitor din R.P.R. se găseşte încă în anul 1944, căci de pe atunci au dispărut de pe piaţă unele articole.

Recunoaştem ingeniozitatea acestor "metode de mărire a producţiei", fără ca muncitorul să primiască contravaloarea muncii sale. Unde ne cam încurcăm, şi am dori să fim lămuriţi de cei dela Moscova, este cu teoria "plusvalutei" şi "exploatarea muncii" de către capitalism, pe care comunismul şi-a construit tot eşofodajul teoretic.

POHOD NA SIBIR

Alăturea de "savantele metode sovietice" de producţie, trebuie să menţionăm şi pe acelea menite să asigure "fericirea popoarelor şi indivizilor" din ţările socialiste. Al 8-lea lot de candidaţi la acest gen de "fericire" a trecut la 27 Octomvrie prin gara Iaşi, sub puternică excortă sovietică, cu direcţia U.R.S.S. Sunt bieţi fraţi ridicaţi în noapte de lângă cei dragi ai lor şi a căror urmă se va pierde, poate pentru totdeauna, în pustiul siberian.

PACEA şi organizarea comitetelor pentru pace a fost sloganul ultimelor alegeri, în care poporul a fost chemat să voteze pe unşii Politburoului Partidului Comunist. Drept aceea, alegerile au decurs "într'un entuziasm indescriptibil", masele electorale votând în unanimitate candidaţii Moscovei. Din acest punct de vedere, spectacolul nu s'a modificat prea mult, căci chestia cu 'entuziasmul" şi cu "unanimitătile" este mai veche decât partidul comunist, în ţara românească. Ea a fost patentată încă de pe vremea lui Constatinescu Porcu şi perfecţionată de Carol II.

Trupe sovietice în ţară

Probabil pentru asigurarea libertăţii în alegeri, ori, poate, pentru alte "motive pacifice", au sosit proaspete trupe sovietice în ţară. Ele au fost încartiruite în satele dintre Sibiu şi Făgăraş şi populaţia, după cum ne asigură cronicarii dela Scânteia, le-a primit cu "mare bucurie". Alţii, mai bine informaţi, afirmă că, la salutul acesta "cordial" al Românilor, oaspeţii au răspuns cu tradiţionalul: "Davai ceas"!

30.000 braţe noui pentru canal

Că fericirea este deplină în raiul reperist ne-o doveşte şi faptul că 15.000 soldaţi au fost detaşaţi pentru a lucra la canalul Dunăre Marea Neagră. Este vorba de elemente de puţină încredere pe care guvernul, din motive de siguranţă, preferă să-i trimită la muncă, decât să le facă instrucţia militară. De data aceasta nu sunt în cauză burghezo-moşierii, ci tineri între 20-26 de ani. Ei vor trebui să presteze 730 zile de muncă efectivă în timp de doi ani, ceeace înseamnă că nu vor beneficia de nicio zi de rapaos în tot acest timp. Evident, alăturea de muncă, ei vor fi obligaţi să asculte balivernele comuniste, să fie îndoctrinaţi cu "cea mai înaltă ştiinţă marxisto - leninisto - stalinistă", ca să întrebuinţăm găn-

pământul ţării noas

...zăveala oficială c

In acelaş timp, ...lui, se fac febrile ...tru "adăpostirea" ...de 15 mii de mu... aceasta clienţi ai ...ţiilor de pe tot cu...

Dela colhoz cetire...

In vreme ce col... podăriilor indivi... numărul colhozur... nă creştere, recol... tuia a fost sub ... dele sovietice se ... inoperante, când ... pâine. De altfel, ... este cea mai sla... cupările regimulu... re a devenit sinon... şi mizeria cea ma...

Iarăş "normă"

Revenind la ... mă", pare-se că a... vărat blestem pe... noştri, deoarece, ... ninţările, cu toate...

mormantul capitanului

de RADU GYR

"De aci 'nainte, Vremea se măsoară
cu trudnicele tale oseminte,
şi Veacul care curge peste ţară
începe din cenuşa ta fierbinte.
Mergi printre noi cu sfânta-ţi moarte vie
ne tamâiezi cu marea ta tăcere...
Mormântul tău e numai Inviere,
prin tine luminăm de Veşnicie.
Prin tine bem, setoşi, din Mântuire.
Prin tine doar, ne-am curăţit de sgură...
Isvor ne eşti şi cină şi zidire
Si patrafir şi cuminecatură...

Eşti azima pe care'n plâns o cere
inima noastră pururea flămândă.
Eşti drumul nostru către ţări de miere,
eşti perna pentru tâmpla fumegândă.
Eşti ruga Tării pentru biruinţă,
mistria noastră'n aur fe[illegible]cată.
dalta de foc înfiptă în credinţă...
Mormântul tău e viaţa noastră toată.
Venim lângă ţărâna ta iubită,
şi umbra ta, prin smirnă de balade,
ne atinge cu plutirea ei sfinţită
şi ne preschimbă'n torţă şi în spade.

...țării noastre geme...

nilor, oaspeții au răs- tradiționalul: "Davai

...rațe noui pentru canal

...icirea este deplină în ...erist ne-o dovește și 15.000 soldați au fost pentru a lucra la cana... ...re Marea Neagră. Este elemente de puțină în... ...e care guvernul, din ... siguranță, preferă să-i ... muncă, decât să le fa... ...cția militară. De data ...u sunt în cauză bur... ...șierii, ci tineri între ... ani. Ei vor trebui să 730 zile de muncă efec... ...imp de doi ani, ceeace ... că nu vor beneficia de ...de rapaos în tot acest ...ident, alăturea de mun... ...r fi obligați să asculte ...le comuniste, să fie în... ...i cu "cea mai înaltă ...arxisto - leninisto - sta... ...ca să întrebuințăm găn...

...găveala oficială din țară.

In acelaș timp, în zona canalului, se fac febrile pregătiri pentru "adăpostirea" unui alt lot de 15 mii de muncitori, de data aceasta clienți ai miliției și polițiilor de pe tot cuprinsul țării.

Dela colhoz cetire

In vreme ce colectivizarea gospodăriilor individuale și, deci, numărul colhozurilor este în plină creștere, recolta anului acestuia a fost sub mediocră. Metodele sovietice se pare că devin inoperante, când este vorba de pâine. De altfel, pâinea și hrana este cea mai slabă dintre preocupările regimului comunist, care a devenit sinonim cu foametea și mizeria cea mai cruntă.

Iarăș "normă"

Revenind la faimoasa "normă", pare-se că a ajuns un adevărat blestem pe capul fraților noștri, deoarece, cu toate amenințările, cu toate presiunile, deportările și inteemnițările, abia 15 % din muncitori au reușit s'o îndeplinească. Restul vor rămânea corigenți și repetenți la această materie si, evident, vor avea de suportat toate rigorile sancțiunilor dictate de slugile Kremlinului.

Serbările Arlus ului

In această situație critică, nimic nu se putea mai potrivit, decât sărbătorirea, timp de o lună încheiată, a "prieteniei sovieto-române". Treizeci de zile în șir întreaga presă din țară, radio-ul, teatrele, bâlciurile și iarmaroacele n'au pregetat în a prezenta "binefacerile" prieteniei cu Stalin, pardon, "genialul Stalin, părintele iubitor al tuturor neamurilor"... cari n'au ajuns încă sub cnutul N.K.V.D.-ului.

Iată o chestie în care credem și noi sincer, contrar tuturor aparențelor. Suntem chiar convinși, că fiecare Român iubește pe Stalin tot atât de mult cât ne iubește el pe noi. Suntem, deasemenea, și mai convinși, că fiecare din noi arde de nerăbdare, așteptând momentul, în care să ne achităm, cu vârf și îndesat, polița recunoștinții pentru toate "binefacerile" de care ne-a învrednicit el și cu Muscalii lui.

Cultura în R.P.R.

Că sovrom-cultura este în plin "progres", ne-o dovește faptul că, în mai puțin de patru ani, 17.391.060 de exemplare cari tratează despre Lenin și Stalin s'au "vândut".

Cu pistolul la ceafă, omul renunță bucuros la pâine și "cumpără" cartea de povești a Tătucului Stalin. Ce nu face cetățeanul reperist ca să-și salveze pielea? Fără doar și poate chestia aceasta este dintre ce le mai inofensive, îndeosebi, când te gândești, că paginile și portretele "genialilor" pot lesne găsi și altă întrebuințare, ca de pildă la ațâțarea focului, ori la înlocuirea hârtiei igienice, care a dispărut de pe piața României.

Cerere la U.N.

Deplin "culturalizată" R.P.R. s'a simțit dintr' odată demnă să stea alăturea de neamurile Apusului și a adresat cerere de primire la U.N. Cum însă U.N.-ul a trimis în ultimii ani o mulțime de proteste pentru nerespectarea de către guvernul reperist a obligațiunilor luate prin tratatele de pace și cum, pe de altă parte, Republica nu are un centru de gravitate propriu, ci este un satelit al U.R.S.S., sunt puține șansele ca petițiunea să fie soluționată în mod favorabil.

A o admite în sânul neamurilor unite, ar însemna să sporească voturile pro-rusești, ceeace nu convine niciunuia dintre "barbarele" popoare din Apus.

...capitanului

de RADU GYR

Ești azima pe care'n plâns o cere
inima noastră pururea flămândă.
Ești drumul nostru către țări de miere,
ești perna pentru tâmpla fumegândă.
Ești ruga Țării pentru biruință,
mistria noastră'n aur f...ecată.
dalta de foc înfiptă în c...edință...
Mormântul tău e viața noastră toată.
Venim lângă țărâna ta iubită,
și umbra ta, prin smirn... de balade,
ne atinge cu plutirea ei sfințită
și ne preschimbă'n torță și în spade.

Cu duhul tău — mireasmă de grădină —
ne miruim, sub zâmbet de icoane.
Culegem din mormântul tău lumină
și ne spălăm obrajii de prigoane.
Luăm un pumn de lut din groapa sfântă
și-l punem pe vechi răni din închisoare;
și rănile din noi tresar și cântă,
se fac medalii și zâmbesc în soare...
Dar de-or veni, cândva, cu pași ușarnici,
la groapa ta, mișeii și vicleniii,
și se vor bate'n piept cu pumni fățarnici,
slăvind lumina sfintelor vedenii,
Mormântul, gemând, să se ridice
și duhul tău, țâșnind din Veșnicie,
într'un năprasnic fulger să despice
pângăritoarea lor nemernicie!".

 Cuvântul Prietenilor

HUNGAROS Y RUMANOS FRENTE AL COMUNISMO

LAS palabras iluminadas del señor Dr. Stan Jonescu, recién pronunciadas en la fiesta de la bandera de los ex-combatientes húngaros en Argentina, han ilustrado sencilla y profundamente la concepción de los rumanos libres en el pleito secular rumano-húngaro. El mismo sufrimiento y la espera igual de una renovación nacional y mundial nos autoriza a preparar el terreno a una colaboración pacífica, cuya primera condición es: revisar seriamente lo que nos reune y desechar con horror lo que —por intereses creados— nos disgrega. Nuestros pueblos tenían hasta la liquidación de la ocupación turco-islamítica, un pasado glorioso y común; y tenemos sólo desde un siglo y medio la lucha interminable, encendida y alimentada de afuera, como consecuencia de la política europea del predominio en los Balcanes.

En el conflicto actual ardiente hay que eliminar muchos motivos sentimentales históricos y políticos, y sin descuidar los hechos y anhelos justos, debemos echar juntos la base de una renovación pacífica de nuestra vida nacional y económica. Se habla mucho de una Federación Europea, empero, ante todo hay que crear las condiciones morales, indispensables a una reconciliación y una pacífica cooperación. Para espiritualizar las fronteras políticas y étnicas, hay que espiritualizar las conciencias y el sentido de responsabilidad nacional e individual.

Ese trabajo de preparación se puede realizar sólo en ambiente indiferente en relación al conflicto y entre grupos étnicos libres, no enganchados a ambiciones de dominación mundial. Argentina, con su tercera posición y con su ideología justicialista, con su atmósfera de libertad y comprensión para los refugiados nos crea este ambiente propicio. Otro motivo de colaboración honrada constituye el espíritu caballeresco de los ex combatientes de todos los grupos étnicos interesados. Cada grupo es un eslabón de la cadena ininterrumpida de los, quienes se sienten obligados a reglas ineludibles en la lucha, y quienes tienen en la sangre el sentido de la disciplina militar. Y por último motivo, pero no menos importante debo citar una alocución del Pontífice Pío XII, el cual ha declarado, que la paz verdadera y honrada no se prepara por conferencias y no se acquisa con las armas, sino en la conciencia de cada persona humana y con la cooperación de todos los hombres de buena voluntad.

Durante dos decenios he servido en la representación diplomática húngara ante la Santa Sede y mi tarea principal era propio la defensa y espiritualización de los intereses religioso-políticos de los grupos étnicos húngaros en los países limítrofes. Estos problemas se han creado y agrandados por la supresión de la Monarquía Austro-Húngara, porque esta era el instrumento de equilibrio en Europa Central. Ahora el peligro común nos enseña que, nosotros —refugiados en los países libres—, debemos crear un nuevo entendimiento cordial entre nosotros, a base de nuestro sentido religioso-moral y nacional: poniéndonos bajo la protección del Padre único de todos los pueblos.

Al fin del primer milenio la concepción del Sacro Imperio Romano ha determinado la evolución de la historia en Europa: era la renovación del mundo cristiano y defensa de la civilización occidental, amenazada por una corrupción interna y por una agresión bárbara. Ahora la cocepción de una unión espiritual debe preparar la reconciliación y renovación de una unión de los pueblos cristianos amenazados otra vez por una corrupción interna, y de una bárbara invasión total.

La seña queda hoy y por siempre el NIÑO DE BELEN!

Monseñor Dr. Francisco Luttor
Pronotario Apostólico
Ex Enviado Extraordinario y Ministro Plenipotenciario Real Húngaro, Presidente del Centro Húngaro en Argentina.

„ORATORIA FAPTEI"

SINGURUL MANIFEST ANTI - COMUNIST

S'a scurs mai bine de un veac, decând Marx și Engels, fundatorii religiei urei, au lansat faimosul lor manifest comunist!

Descoperind în sufletele maselor muncitoare rănile deschise prin "exploatarea omului de către om", ei au fost siguri, că, în ogorul gata brăzdat, sămânța urei, va putea prinde rădăcini.

Scris, într'un limbaj incendiar, manifestul Marx- Engels e menit să răzvătească muncitorimea și, organizând-o într'o mașină internațională de distrugere, s'o mânuiască pentru darâmarea orânduirii creștine a lumii.

Iată deci, cum cei ce-și luaseră misiune de salvatori ai omenirii, devin călăii ei. Descoperind boala — mizeria socială și cauzele ei — egoismul veacului de stăpânire a materiei — ei nu aduc leacul, ci, conștient și criminal, injectează otrava cea ucigătoare de suflete: ura de clasă!

De-alungul celor o sută de ani de virulentă ofensivă, comunismul- după nevoi- și-a schimbat de sute de ori tactica, dar țelul său, a rămas acelaș: revoluția mondială pentru înstăpânirea dictaturei proletariatului.

Ca orice plagă, atacă și răpune mai ușor organismele mai slăbite. Cea dintâiu victimă cade Rusia țarilor. Infigându-și steagul, pe cupolele Kremlinului comunismul reușește să creeze primul stat sovietic: statul bolșevic. O conducere și mai tiranică decât a țarilor, dar mult mai fanatică în urmărirea țintei, preface acest nesfârșit, cu uriașu-i rezervor uman, în cartier general al comunismului mondial.

Astfel, internaționale, cominterne, cominforme, aciuite prin vizuinele ambasadelor și legațiilor, pe care acest nou stat, le are la îndemână, constituesc frontul nevăzut al comunismului ce împânzește tot globul. Iar monstrul bolșevic înarmat până în dinți, constitue frontul vizibil, ce, împins pe drumul minat de coloanele de spioni ai frontului nevăzut, — ca un apocaliptic tăvălug — dărâmă neîncetat temeliile lumii creștine!

Conjurate într'un complot al sinuciderei parc'ă, cetățile — în care omenirea a depozitat tot ce geniul ei a produs prin milenii — își zăvoresc porțile și-și ridică punțile, retrăgând însă între ziduri, mult periculosul "cal troian".

Astfel, prin cei o sută de ani de încleștare, comunismul n'a putut să fie răsturnat depe pozițiile crunt atacate de el. Și, măcinat dinlăuntru, s'a clătinat, moralul asediaților.

ANIVERSARE

Mișcarea Legionară sărbătorește la 18 Decembrie a.c. pe Locotenent Comandatul și Comandant al Bunei Vestiri Vasile Iasinschi, cu ocazia împlinirii a 60 de ani de viață.

O viață dedicată în întregime neamului și Mișcării Legionare. Exemplu de credință, de dârzenie și de luptă, a luminat și luminează ca o făclie peste generația noastră.

DI VASILE IASINSCHI
Locot. Comandant al
MIȘCARII LEGIONARE

Această frumoasă vârstă îl găsește in plină luptă creatoare. Editează gazeta "Libertatea" ce apare la Madrid, se străduiește pentru clădirea unui cămin MOTA-MARIN" în Spania, — se îngrijește de publicarea și transmiterea materialului legionar ce s'a putut salva pentru generațiile viitoare, — dar mai ales duce greul la marile bătălii legionare cari urmăresc eliberarea țării și crearea unei soarte mai bune neamului românesc.

Revista "Insemnări" se unește cu toată bucuria la această sărbătorire și trimite de pe pământul Argentinei D-lui Locotenent Comandant Vasile Iasinschi urări de bine, dorindu-i să ajungă să vadă realizarea visului pentru care a luptat o viață intreagă, — visul Căpitanului, — visul nostru al tuturora: "O țară ca soarele sfânt de pe cer".

"Insemnări".

Biserica se apără dela înălţimea amvonului. Ecoul sublimelor ei argumente se aude tot mai palid — din Duminică în Duminică — în timp ce pe câmpul faptelor, îndepărtându-se dela învăţătura creştină, omenirea îngenunche zi de zi, tot mai mult, sub neîndurătoarea stăpânire a materiei.

Coborând pe om de la treapta divinului la animalic, comunismunismul săvârşeşte cea mai grozavă crimă: robirea sufletului.

Statul, pedeoparte, absorbit peste măsură de jocul politic, nu-şi mai înţelege rostul său de părinte neglijând gospodărirea familiei naţionale. Pedealtăparte, colectivitatea — lipsită de orizontul unui luminos ideal naţional — alunecă în mâlul frământărilor sociale, de unde neobositul pescuitor de suflete, comunismul, îşi vânează prada.

Acum statul va trebui să intervină, dar nu ca părinte împăciuitor căci copii abandonaţi pe mâinile agitatorilor comunişti, muncitorii s'au răsculat, să-şi dărâme propriul lor cămin-ci cu atribuţiile jandarmului, pentru a restabili ordinea. Vai de biata solidaritate naţională!

Familia, această piatră desprinsă din temelia digului năruit, aşteaptă ziditorul care s'o repună iarăşi, la teemelia unei măreţe şi bine cimentate aşezări.

In Innalturi, mâna Providenţei, sună clopotele orei celei mari!

A moarte ori a Inviere?...

Dela un capăt, la altul al pământului, uriaşele fronturi se aşează în linie de bătăie.

In această supremă încleştare superioritatea armelor, spiritul de jertfă al luptătorilor, dar mai ales dreptatea cauzei, vor aduce fără îndoială, frontului anti-bolşevic victoria.

Dar, să nu ne amăgim! Această victorie a armelor, va însemna doar cea dintâiu etapă, în lupta de strivire a balaurului comunist. Pentu desăvârşirea ei pe şantierele Patriei, vor trebui să răsară iarăşi pionierii tăcuţi ai marilor înfăptuiri. Ei vor trebui să curețe ruinele fumegânde ale pământului, până la temelia de granit, pe care apoi să înceapă a clădi, în veac, templul dragostei!

Numai astfel pustiitoarea dialectică a manifestului Marx-Engels va amuţi definitiv, redusă la neputinţă, de cel mai convigător şi singurul manifest: ''oratoria faptei creatoare''.

Prin această spărtură, deschisă de Căpitan spre inima duşmană, păşim înfioraţi de fâlfâirile tricolorului, înfipt de el pe furnalele Nicolinei. Victoriile lui de atunci sunt pentru noi, astăzi, siguranţa, că suntem pe calea ce duce la biruinţă.

—Pe noi muncitorii, pe cari în Tara noastră — ca în toate ţările pământului, veninul comunist ne otrăvise — Căpitanul nu numai că ne-a salvat depe drumul pierzării, nu numai că ne-a făcut pentru totdeauna imuni otravei, dar, reînviindu-ne la viaţa naţională, a făcut din noi care de asalt ale Neamului, împotriva valului bolşevic. Intr'o ţară, în care, fraţii noştri fuseseră mitraliaţi, pentrucă înfometaţi s'au ridicat să ceară, pâine — pe când conducătorii îşi cărau cu vagoanele aurul peste granițe — noi muncitorii, ascultând porunca Căpitanului: "dreptatea voastră în cadrul dreptăţii Neamului", am uitat de foamea nostră şi a copiilor noştri. Şi din foamea şi setea de dreptate pentru Neamul la sânul căruia am fost readuşi şi pe care, prin Legiune, l-am putut descoperi plin de răni, cei ce i-am ascultat plânsul, am păşit alături de legionari. Răsădindu-ne iarăşi în suflete credinţa în Dumnezeu-pe care comunismul ne-o smulsese- Legiunea ne-a eliberat mai întâiu de cătuşile urei. Şi, ca să ne facă biruitori asupra răului din afară, ne-a chemat la lupta împotriva răului din noi.

In această familie, unde toţi suntem, adevăraţi fraţi, la bine şi la greu, noi am văzut icoana Patriei de mâine mântuită, dreaptă şi ocrotitoare, ca un cămin cald pentru toţi românii. Intr'o astfel de familie, cine mai putea oare indrăsni, să îndemne la lupta de clasă?

Alături de legionari, ne-am bucurat de cea mai sublimă onoare! Acea de a pune Neamul mai presus de durerile noastre şi de ai putea sacrifica neîncetat!

Deaceea, în lung şi în latul Tării printre miile de morminte de martiri, înfrăţirea începută în viaţă, s'a continuat şi dincolo de mormânt.

Dela Pancu, deschizătorul de drumuri, până la Ciupală, cel ars de viu, pe srăzile Ploeştiului — şi de atunci încoace — jertfele muncitorimii creştine, stau mărturie şi manifest pentru o Tară în care, dacă generaţiile viitoare vor şti să brăzdeze şi să samene, va creşte grâul fără neghină!

Pe drumul lor, să coborâm, din lumea teoriilor şi doctrinelor frumoase, în tranşeele faptelor dinamice.

Pe acest drum, Moţa şi Căpitanul, — avangărzile oştilor antibolşevice, ne conduc spre desăvârşirea biruinţei.

Apelul faptelor lor, pe care, în slujba lui Hristos şi a Patriei, l-au semnat cu propriul lor sânge, este singurul, şi cel mai convingător, manifestat antibolşevic adresat omenirei desorientate!

IOAN BODOC.

UNDE SUNT HULIGANII?

REVISTA PRESEI

AVEM aşa o bucurie când primim BIRE! Pntrucă nu e număr în care să nu aflăm vreo perlă înveselitoare. Iată în cel de faţă se lăfăieşte pe o pagină întreagă proza comică a dlui Samuel Labin, fostul director al ziarelor "Dimineaţa" şi "Adevărul". La ce treabă îşi înhamă dl Labin "remarcabilul — cum zice BIRE — său talent?" La o "problemă destul de interesantă (merci du peu): "mituri şi metoade legionare".

Ne-am deprins să urmărim cu pasiune orice mărturie străină, veche sau modernă, asupra României. Calităţile şi defectele naţionale, aşa cum le reflectează oglinda observatorului exotic — fie el francez, turc sau american — ne-au îngăduit adesea să ne rectificăm şi întotdeauna să ne îmbogăţim cunoştiinţele despre noi înşine.

Este firesc deci să ne fi apropiat de studiul dlui Labin cu un interes deosebit. Acest observator cumulează într'adevăr însuşiri ce se întâlnesc rar în aceeaşi persoană: este mai întâiu străin, deci perfect obiectiv în chestiile româneşti. (Dl Labin a fost succesiv cetăţean rus, român, francez şi actualmente, cel puţin până la victoria lui Eisenhowwer, american). A locuit ani îndelungaţi în ţara noastră, a cărei limbă a deprins-o cu suficientă măestrie pentru a putea dirija două cotidiene străine dar de expresie românească (ne referim la sus citatele "Adevărul" şi "Dimineaţa", gazete, după caz, germane, ruseşti sau occidentale, când Occidentul era în conflict cu România, şi în orice caz evreeşti şi comunistoide, ceiace într'un regim de libertate a presei ni se pare un fapt normal. Anormală ni se părea pe acea vreme numai pudica disimulare a mărfii evreeşti sub pavilioane uzurpate şi scandalos de mincinoase, ca acelea de democraţie, liberalism sau — înainte de 1933 — kultură).

In sfârşit, acest străin care cunoaşte aşa de bine ţara noastră, se ocupă — şi anunţă că va consacra chestiunii o serie de articole documentate — de problema legionară. Dece problemă, ne-o va explica dl Labin însuşi. Insă fiind legionară, nu putea să nu ne suscite atenţia. Rugăm deci pe prietenii care protestează oridecâte ori ne ocupăm de evrei ("chestia jidovească e moartă: scrieţi despre Români, despre Legiune sau contra Ruşilor, dar nu vă pierdeţi timpul cu fantome" sau "Jidanii sunt disperaţi că nu se mai ocupă nimenea de dânşii. De unde provocările lor constante, doar, doar i-oţi lua în seamă. Lăsaţi-i în plata Domnului! Chestiunea evreească se rezolvă singură, în ţară, unde — trecând definitiv sau în tabăra rusească sau în cea israeliană — evreii au curmat echivocul şi au demonstrat fără posibilitate de discuţie că nu mai înţeleg să fie, nici măcar în glumă, români"), îi rugăm deci să ne ierte preţiosul spaţiu pe care-l consacrăm dlui Labin: în măsura în care proiectează lumini noi asupra Legiunii, nu e spaţiu pierdut.

Cum îi apare dlui Labin Legiunea în acest sfârşt de an 1952? Intocmai ca şi în 1942 sau 1932: neplăcută. Si dece, mă rog? Pentrucă neschimbată: legionarii "au rămas credincioşi ideilor şi sentimentelor lor". Mai rău: ne aflăm prizonieri, ne aflăm închişi ştiţi unde? Iată că n'aţi şti, dacă nu v'ar supune-o dl. Labin: în "ideologicul nostru ghetto". Staţi, nu săriţi, pentrucă dl Labin îşi nuanţează imaginea: e vorba de un ghetto... gardist. In care legionarii "vorbesc acelaşi jargon: insultele patriotice".

O fi având dreptate dl Labin, mi-am zis. Mai ales că-i om serios şi că ne anunţă că are "un material bogat, cules din publicaţiile gardiste ce i-au cazut în mână". Să ştii că i-om fi insultat pe evrei! I-om fi numit, fără să băgăm de seamă, iudeo-masoni, om fi rostit (suprema înjurătură) "România a Românilor" sau, indelicaţi, om fi atras atenţia asupra faptului că majoritatea cadrelor comuniste din ţară sunt înţesate de evrei, fapt de notorietate curentă însă de divulgare prohibită, sub pedeapsa inculpării de huliganism, cum s'a întâmplat confratelui "La Nation Rou-

maine" când a avut imprudența să precizeze că diplomatul "român" Andreescu se numea în realitate Bauch sau cum i s'a întâmplat dlui Carol Davila care a trebuit să sboare dela "Cronica Românească" pentrucă permisese să se publice un răspuns benign, dar care nu era filosemit, la atacurile violent și insolent antiromânești ale tovarășului din această notă, dl Labin.

Mi-am scrutat deci conștiința și-am cercetat și colecția "Insemnărilor", a "Vestitorului", a "Libertății" ba chiar și primele două numere ale simpaticei "Dacii", ce-o fi putut și dânsa "cădea" în mâinile dlui L.: n'am găsit mai nimica. In schimb, în același număr al confratelui BIRE descoperim un material antisemit extrem de compromițător: ne-ar părea rău dacă prezența lui l-ar obliga pe dl L. să-și întrerupă colaborarea. Tocmai acuma când ne promisese că "n'a isprăvit" și că "e destul gunoi" în fața casei legionare. (Să se observe că nici o publicație legionară, niciodată, nu a scris că iată ce insinuează confratele casei Partidului Mapai sau chiar în fața Irgunului, ci dimpotrivă. Pentrucă în ciuda exemplului galițian, noi am rămas cuviincioși. Mai ales cu străinii).

Intr'adevăr, iată ce scrie neoantisemitul BIRE:

Recent s'a judecat la București procesul de sabotaj intentat unor conducători de cooperative și funcționari. Din primul lot de acuzați au făcut parte: Fuchs Bruno, fost conducător tehnic al Coop. "Micii meseriași"; ... Einhorn F a b i, fost resposabil financiar; Grunbaum Alexandru, președintele Coop. "Alezajul"; ... Klein Albert, fost, etc.".

Dl Labin, care știe să citească printre rânduri, va fi sezisat ce insinuează, cu perfidie, huliganul dela BIRE: că în PRIMUL lot de cooperatori de arestat, Rușii, deși or fi căutat cu lumânarea, ca să nu-și aprindă paie în cap precum Hitler și să nu-și ridice împotrivă toată presa internațională (unde, pardon, evreii sunt tare prezenți), nu au găsit decât evrei, pentrucă altceva nu era de găsit. Cum și în procesele dela Praga nu s'a făcut antisemitism: decizându-se a se epura PRIMA echipă, ce se cam îmburghezise la putere, s'a constatat (și deja se făcuse prea multă publicitate, ca să se mai poată da înapoi) că era alcătuită 80 la sută din evrei. Dece? Pentrucă iubite domnule Labin, ca și în 1916, în cursul ocupației germane, și de data aceasta, în cursul ocupației rusești, evreii au dat buzna și s'au oferit peste tot să coopereze (curat cooperativă) cu ocupantul, împotriva poporului împilat, fie el român, ceh, maghiar sau polonez. Iată ce insinuează confratele BIRE!

Mai mult: în același număr al aceluiași BIRE găsim o altă informație, și mai perfidă. Pe pagina a 6-a, coloana a doua, se publică o veste din Tel-Aviv: un grup de ziariști vor acționa guvernul israelian în judecată, pentru refuzul de a autoriza editarea unui ziar în limba română "care ar apăra interesele celor 120.000 de evrei refugiați din R.P.R.". Nu reținem dorința de a scoate un ziar în limba română, fapt ce totuși, din punctul de vedere al imperialismului daco-român ne flatează. Suntem impresionați de cifra, pesemne oficială: numai în Israel se află 120.000 evrei "refugiați din R.P.R.". Suntem în drept să calculăm că vreo altă sută de mii au ajuns, după trecerea obligatorie prin Israel, în Statele Unite, în Franța, în America de Sud (în Argentina, de ex., se găsesc vreo 14.000, vechi și noi). Deci, în total vreo 200.000 de evrei ieșiți din iadul R.P.R. cu pașaport în regulă, cu oarecare bagaje și, în orice caz, buni teferi. Ce citim deci printre rândurile confratelui BIRE? Că în timp ce 200.000 de evrei au putut părăsi liber România, românii neevrei românii deci de categoria a doua, de rasă inferioară, ce contingent au dat? La cât a fost fixat coeficientul lui "numerus clausus" pentru neamul dominant? La jumătate, la sfert, la sfert de sfert? Oricine știe că din R.P.R. -ul Anei Pauker și acum al lui Iosif Kishinewskij n'au ieșit cu pașaport nu 200.000 de români, dar nici 20.000, dar nici 2.000, dar nici 200. Vedeți insinuarea antisemită?

Toate acestea însă nu le spunem noi, ci tocmai presa iudeofilă. Legionarii au, într'adevăr, alte oi de scărmănat. Si pentrucă e greu de găsit, cel puțin în proza noastră, aluzii antisemite, dl Labin trebuie să invente. Si știți unde, după multă caznă, ne-a descoperit huliganismul, cu implicațiile lui antisemite? In "legenda gardistă despre 23 August". Legendă pe care noi am fi "fabricat-o pe de-a'ntregul; care nu are nici o temelie în fapte; care este o îndrăsneață falsificare a istoriei".

Iată argumentarea dlui Labin, cu remracabilul său talent: — legionarii "voiseră războiul alături de Hitler". Stie dl Labin,

pentrucă aşa i-au spus la cuib. sau poate a intuit-o din văzduh, cu remracabilul său talent. Fapt este că, de l-om fi voit au ba, războiul nu l-am declarat noi, iar de făcut, l-am făcut în batalioanele disciplinare din care numai puţini ne-am întors. Pe când coreligionarii dlui Labin, rămaşi la Bucureşti să măture o zăpadă mai degrabă simbolică, au scăpat toţi cu faţa curată (cum o recunoaşte însuşi şeful lor Dr. Fildermann) şi ocupând azi mai toate posturile de comandă din R. P. R., au putut totuşi delega în lumea liberă cel puţin 120.000 de indivizi.

— "Vazând că politica lor s'a isprăvit prin catastrofa înfrângerii, începură să caute un alibi". Cu remarcabilul său talent dl Labin înşiră tot atâtea neadevăruri câte idei formulează. Politica la care se referă n'a fost politica noastră, ci aceia a ţării sau — dacă nu admite plebiscitul — aceia a Mareşalului Antonescu, unul dintre principalii noştri adversari. Această politică nu s'a isprăvit (prin înfrângere sau victorie), ci a fost violent întreruptă prin, cum înşişi autorii lor o numesc, lovitura de Stat dela 23 August. Aşa stând lucrurile, mă întreb pentru ce Doamne noi legionarii am fi avut nevoie a "începe să căutăm un alibi". Pentru un război pe care nu noi l-am declarat (deşi este probabil că nici noi nu am fi procedat altfel decât adversarul nostru Mareşalul Antonescu?). Pentru o înfrângere pe care nu noi am provocat-o? Pentru o trădare pe care nu noi am consumat-o?

—Legenda inseilată de legionari este mitul lui 23 August — cuţit în inima naţiunii. Mit? Dar dacă nu-i cuţit în inima naţiunii, atunci să ne explice dl Labin ce este acest act graţie căruia suveranitatea României a fost redusă la neant, economía naţională aservită intereselor ocupantului, Regele alungat, numele însuşi de România şters din istorie, sute de mii de români arestaţi, internaţi în lagărele de moarte lentă sau expediaţi rapid la abatoare şi 120.000 evrei siliţi (cu paşapoarte în regulă) să emigreze, pe când tot pe atâta sunt siliţi să ocupe posturi de comisari, de cooperatori, de gazetari, de denunţători, etc., în R.P.R. Asta-i mit? Si toate aceste necazuri, pe care dl Labin le poate nega, cu excepţia totuşi a celor 120.000 de "exilaţi" voluntari, a căror prezenţă în Israel îl acuză, aceste necazuri, zic i se par legendare?

— în sfârşit — şi aici supărarea dlui Labin este fără margini — legionarii îndrăsnesc "în numele patriotismului să distribuie certificate de simţire românească: **O misiune pe care nimeni nu le-a incredintat-o".** Ei, vedeţi de unde sare iepurele? Degeaba ne ocupăm noi de treburi care nici pe departe nu aduc cu chestiunea evreiască, degeaba ne străduim să întreţinem, fară ură şi fără exclusive, câte o biserică aici, câte un cămin sau o bibliotecă mai încolo, câte un ziar pe unde apucăm. Faptul că nu suntem de acord să vedem în actul dela 23 August un mare triumf al justiţiei şi al libertăţii, faptul că îndrăsnim să considerăm pe autorii acestui act — fără ca totuşi dl Labin să ne fi încredinţat în prealabil această misiune — ca pe nişte români nefericit inspiraţi, iar pe cei care astăzi încearcă să nege toate evidenţele şi disperaţi se ostenesc a substitui Istoriei minciuna, ca pe nişte trădători, faptul aceasta ne demască şi îi demonstrează dlui Labin că suntem... antisemiţi!

Nu ar fi de mirare ca dl Labin să reuşască, cu remarcabilul său talent, să ne convertească până la urmă la această atitudine puţin creştinească, pe care încet încet până şi protejaţii dumisale comunişti dela Praga, Varşovia şi Bucureşti încep s'o adopte. Pentrucă însă, după cât se vede, îl interesează mentalitatea şi doctrina legionară, îi putem împărtăşi această informaţie, neaflătoare parese în "bogatul material" ce afirmă că a adunat: în Mişcarea Legionară antisemitismul nu a fost o esenţă doctrinară ci un accident circumstanţial.

Legionarii n'au fost antisemiţi pentrucă i-ar fi considerat pe evrei ca pe o rasă inferioară (ca Hitler), nici pentrucă ar fi vrut să pedepsească în contemporani crima de deicid, perpetrată de strămoşii din Iudea, ci pentrucă, într'o fază extrem de delicată a evoluţiei noastre ca naţiune ne-am lovit de o masă alogenă, recent venită, neasimilată (asimilabilă? Poate, dar nu ştim), opacă la aspiraţiile neamului, sistematic şi cu exces de zel partizană a cutropitorului străin, şi producătoare cu abundenţă de indivizi obtuzi dar insolenţi, printre care cu predilecţie se recrutau anumiţii gazetari, aşa de responsabili in provocarea, întreţinerea şi exacerbarea sentimentului antisemit, de care tot ei erau primii şi cei mai gălăgioşi a se plânge.

L. F.

INFORMATII

"Cuvântul Prietenilor"

Colaboratorul la această rubrică din prezentul număr al "INSEMANARILOR", Monseniorul Dr. Francisc Luttor, este una din personalitățile cele mai marcante ale coloniei maghiare din Buenos Aires. Protonotar Apostolic, Canonic de Oradea Mare, fost ministru plenipotențiar al monarhiei maghiare, capelan al Ordinului Militar de Malta, se află în Argentina din 1947. Ultimii 19 ani în Europa i-a pentrecut la Legația Ungariei de pe lângă Sfântul Scaun.

Sef spiritual al coloniei maghiare din Argentina, Monseniorul Luttor este președinte al Centrului Maghiar și al Academiei "Cardinalul Mindszenty".

Impreună cu compatriotul nostru, Radu Ghenea, a condus organizația SARE, grație căreia s'au distribuit refugiaților europeni sute de vize de intrare în Argentina într'o vreme în care nici o altă țară din lume nu voia să-i primească.

"Menirea Naționalismului"

Confratele "Libertatea" din Madrid anunță că lucrarea dlui Horia Sima este pe punctul de a apărea într'o editură din Buenos Aires. Informația nu este exactă decât în parte. Este adevărat că Editura "Dinamica Social" a dobândit drepturile pentru ediția spaniolă. Este însă inexact că ar fi fost realizată de prietenul Vintilă Horia. Cum însuși Vintilă Horia ne roagă să precizăm, traducerea respectivă se datorește camaradului Ovidiu Găină.

Abonamente

Deși înaripate (zic unii) "INSEMNARILE" nu trăiesc, precum pasările cerului, din văzduh. Se alimentează, ca orice organ de luptă, din celebrele trei ingrediente izolate la vremea sa de Napoleon: bani, bani, bani. Bani pentru tipar, bani pentru hârtie; bani pentru expediție.

Dacă "INSEMNARILE" vă plac (și pentru aceasta un acord cu toate punctele noastre de vedere nu este indispensabil) ajutați-le. Ajutați-le să-și continue apariția în aceleași condiții de prezentare și de regularitate și (suntem autorizați să nădăjduim) cu un material redacțional în continuă ameliorare.

Am menționat în precedentul nostru număr, cu elogii, pe cei câțiva susținători ai acestei foi: un strungar, un ospătar, un muncitor cu sapa, etc. Nu-i lăsați să poarte singuri această grea cinste. Puneți și Dv. umărul. Colaborați. Sprijinirea publicațiilor românești din exil, oricare ar fi tendința lor politică, este unul din puținele mijloace de care dispuneți pentru a participa activ și solidar la acțiunea de rezistență a neamului.

Reînoiți-vă abonamentul.

Sau dacă nu sunteți încă abonat subscrieți un abonament. Costul, pentru Argentina, este de 15 pesos. Pentru străinătate 1 dollar. Plătiți-vă abonamentul: este mai mult decât un act de politeță. Este o contribuție reală la păstrarea unei conștiințe naționale vii. Orice trimiteri de bani se primesc pe adresa administrației: Ion Roșu
Pasaje del Temple 2519
Buenos Aires
Rep. Argentina

In luptă cu morile de vânt

O grupă de comuniști de la secția Bana din schela Moreni au luat inițiativa ca în cinstea marelui Stalin, a lui 23 August și a proectului de constituție să pună n funcțiune o sondă părăsită de capitaliști încă din anul 1937.

Până acum munca lor nu a dat rezultatul dorit dar ei trăesc cu credința că datorită nobilului lor scop până la urmă sonda se va îndura să le dea ceva petrol.

* * *

Numărul colhozurilor

Revista "Tânărul Colhoznic" din Rusia publică o corespondență din România din care rezultă că ar exista în țara noastră 1.500 de gospodării agricole colective care s'au înființat ca rezultat al marelui entuziasm" al țăranului român pentru colhozuri.

Insemnari Nº 13 - Decembrie 1952

Reg. Propr. Intel. 371931.

Redactia: Calle Juncal 3423 Pt. baja A.

Administratia: Ion Roșu, Pasaje del Temple 2519.

Trimiteri de abonamente se primesc pe adresa administrației.

Editura **CARTEA PRIBEGIEI**

Carti ce vor apare în 1952

Domnita Ileana: **Viata Reincepe** (versiunea romaneasca a cartii "I live again") (titlu prov.).

D. C. Amzar: **Romania in Linie Dreapta** (esseuri politice).

Gh. Bumbesti: **Cerul era Putred** (roman).

Aron Cotrus: **Printre Oameni in Mers** (poeme).

Virginia Cotrus: **Din Zorile Ramase'n Urma** (povestiri).

Alexandru Francu: **Esseuri Politice** (titlu prov.).

C. V. Gheorghiu: **Ora 25** (ori g. in romaneste).

Mircea Eliade: **Amintiri** (titlu provizoriu).

Vintila Horia: **Ucigasul Teofil** (nuvele fantastice)

Toader Ioras: **Cine Canta?** (roman).

Grigore Mainoilescu: **Viata Cuviosului Irimia Valahul.**

J. N. Manzatti: **Schite si Amintiri** (titlu proviz.).

Wladimir Petrovici: **Oaspete in Jugoslavia** (marturie).

Ion Protopopescu: **Probleme de Maine in Romania** (titlu provizoriu).

Theodor Scortzescu: **Magie Alba** (provestire) .

Biografia Culturii Romane, ingrijita de Vintila **Horia.** — Patru volume scrise de douazeci si cinci de carturari romani in pribegie.

J. N. Manzatti: **Zece Cantece de Inima Albastra** (note muzicale).

Pamfil Seicaru: **Portrete** (titlu provizoriu).

Carte de Cetire Pentru Mici si Mari, de Grigore Manoilescu si J. N. Manzatti.

SUB TIPAR :

Mihail Niculescu: **Amintiri in Uniforma**

Al. Busoiceanu: **Breviar de Istoria Literaturii Romane.**

Adresa editurii: Grigore Manoilescu, **Valle Hermoso,** Sierras de Córdoba, Argentina.

Australia	Doll.	0.10	Canada	Doll.	0.10	Spania	Ptas.	3.—
Austria	Sch.	0.50	Elvetia	Fr.	0.30	Uruguay	Pes.	0.30
Belgia	Fr.	8.—	Franţa	Fr.	25.—	U. S. A.	Doll.	0.10
Brazilia	Cruz.	3.—	Germania	DM.	0.35	Venezuela	Boliv.	0.40
Chile	Pes.	5.—	Italia	L.	40.—			

UN EXEMPLAR IN ARGENTINA: 1 PESO ·· ABONAMENTUL ANUAL 15.— m/n.